

Isla Graciosa, een vulkaaneiland

Na een heerlijke nachtrust bekijken we onder een kopje thee de mooie [ankerplaats Playa Fracesa](#) eens goed.

We tellen over de 30 schepen waaronder maar liefst 12 grote catamarans. Een flink aantal heeft de ARC-vlag ([Atlantic Rally for Cruisers](#)) in het want hangen. Zij wachten op een goed weerwindow om door te gaan naar Las Palmas op Gran Canaria waar rond 20 november de ARC-rally start. Ondanks dat er al veel schepen liggen, is er toch nog ruimte voor een paar meer op deze schitterende ankerplek.

Het eiland Graciosa, 6,5km lang en 3km breed, ziet er spannend uit. We liggen vlak bij één van de 4 ronde taps toelopende lage vulkaankraters waarvan de hoogste 265m is. Op "onze" krater zien we zo vroeg in de ochtend op een pad heuvelopwaarts, al wandelaars zwoegen. Onze wandelbenen beginnen te jeuken maar helaas staat er voor ons een andere bezigheid op het programma.

Op naar de top

Als het smakelijke en uitgebreide ontbijt is verorberd, maken we alles gereed om de mast in te gaan om de vastzittende swiffel van de rol-furling naar beneden te halen. De [Topclimber®](#) wordt opgegraven en aan de grootzeilval bevestigd en opgehesen. Een emmer met eventueel benodigd gereedschap (WD40, duct tape, mes, schroevendraaier etc. en het fototoestel) wordt aan een aparte lijn klaargezet. Riens trekt de bootsmansstoel aan en na bevestiging van een extra lijn (veiligheid) klimt hij naar boven. De Zeezwaluw ligt gelukkig mooi stil want het waait nauwelijks en er staat geen deining. Eenmaal bovenin de mast aangekomen, wordt de gereedschapsemmer omhoog gehesen. Gezamenlijk, Riens in de top en Ineke aan dek, jutteren we met een hulplijn de swiffel net zo lang heen-en-weer tot hij/zij zich gewonnen geeft en netjes naar beneden komt zakken. De genua is

nog steeds niet bruikbaar maar we kunnen nu wel de rol(high-aspect) fok weer gebruiken. De 2de voorstag wordt daarom weer aan bakboord in de rusttoestand bevestigd. Toch eenmaal bovenin de mast, maakt Riens gelijk wat mooie foto's van onze Canarische achtertuin, voor hij weer afdaalt naar dekniveau.

Anton Piek wandeling

De volgende dag roeien we naar het tegenoverliggende zandstrandje en wandelen langs de kust naar het oosten richting Caleta del Sebo, het enige dorp op het eiland. Er zijn geen wegen en we volgen de uitgesleten

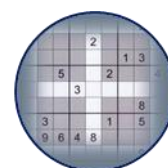
zandpaden door een zacht glooiend duinlandschap omgeven door vulkaankraters. Het is een bijna onwerkelijke wandeling, geel zand, strak blauwe lucht en diep blauw water met alleen de ruisende zee en zachte wind als achtergrondmuziek. Onderweg kunnen we ook uitgebreid de landinwaartse vulkaanconussen met schitterende kleurencombinaties in de lava bewonderen. Na een uurtje transpireren, komen we bij een verzameling huizen, het dorp Caleta del Sebo.

Dit (vissers)dorp doet ons erg denken aan de gemeenschap op [Culatra](#), in de Algarve (Portugal). De woonhuizen, enkele kleine supermarktjes, een groetenboer en restaurantjes staan langs zandstraten. Je hebt het gevoel dat je 100 jaar terug in de tijd geland bent. Helaas voor ons is er dus ook geen internetcafé of winkel die Spaanse SIM-kaartjes verkoopt. We blijven daarom nog wat langer verstoken van moderne communicatiemiddelen en genieten van de (on)rust die dat geeft. Na inkopen van vers brood, groente en fruit wandelen we via een ander zandpad in een uurtje terug naar het strand. Op de strandparkeerplaats voor rubbertjes is de onze snel gevonden en roeien terug naar de Zeezwaluw.

Onrust in ankerland

De volgende dag waait het met 15kn uit het zuiden en de deining komt net om het hoekje, de ankerplaats op. We liggen wel te hobbelen maar het is goed uit te houden. Het anker houdt perfect dus tijd om heerlijk een boek te lezen en wat te puzzelen (Sudoku van de NRC). De Navtex laat weten dat het ook de volgende dag uit het zuiden blijft waaien.

Net als wij heeft de rest van de schepen dit ook gezien. Even later vertrekt het ene na het andere schip van de ankerplaats tot er slechts 5 overblijven. We voelen ons wat ongemakkelijk nu bijna iedereen is weggegaan. Veel vragen spelen dan door je hoofd. Zoals; interpreteren wij het weer wel goed? Hebben we iets gemist?

Zijn we hier veilig met de weersinformatie die we nu hebben?

Ook onze Nieuw-Zeelandse buurboot snapt er niets van. We kletsen even met hem en ja hij heeft precies dezelfde informatie als wij en blijft ook liggen. Hij zou niet weten waarom dat niet zou kunnen. Kortom na een uurtje is de rust weergekeerd op de ankerplek en in ons hoofd. We liggen goed en wachten af. Gedurende de nacht gaat het iets harder waaien waardoor ook de deining toeneemt. We worden wakker maar zijn niet ongerust, dit soort omstandigheden hebben we vaker meegemaakt. Even later vallen we weer heerlijk inslaap.

Toch een hopje verder

De volgende dag zakken wind en deining af en wordt het weer rustig op de ankerplek. De wind zal over 2 dagen naar het noorden draaien en opnieuw krachtig worden. Ondanks het feit dat deze ankerplek bij wind uit het noorden erg goed beschut is, willen we naar Lanzarote. We willen nu toch echt een Spaanse SIM-kaart en een zeilmaker bemachtigen, beiden zijn daar te vinden. Morgen als de wind nog redelijk rustig is, zouden we van zuid naar noord door de smalle straat (Estrecho del Rio) tussen Lanzarote en Graciosa kunnen varen. Om dan bij Lanzarotes noordkaap (Fariones) met de kust mee naar het zuiden af te buigen richting [Arrecife](#) aan de oostzijde van het eiland.

Op 7 november trekken we om 8 uur de spijker uit het zand van Graciosa en gaan op de motor door de straat. In de straat staat (onverwacht of misschien toch onderschat) 25kn wind die wordt vergezeld van behoorlijke windgolven en uiteraard beiden pal op de neus. Met een snelheid van 1,5-2kn klimmen, dalen en klotsen we gelaten onze weg naar het noordelijkste punt van de koerslijn, dan kan het voorzeil uitgerold en even later de motor af. Vandaar gestaag steeds verder afvallend totdat de wind half inkomt en Arrecife bezeild is.

Eenmaal op koers komt de toegenomen wind (25-30kn) pal van achteren, maar nu zeilen we onder een heerlijk zonnetje rustig rijzend en dalend op de achterin komende deining. Omgeven door grote witte koppen blijft het toch een heerlijke zeiltocht.

Om 4 uur 's middags ankeren we in het noordelijke deel van de beschutte haven van Arrecife, Puerto de Marmoles, vlak bij het strand onder het fort "Castilo de San José".

Even later dobberen we in de luwte van de

ankerplek op spiegelglad water tussen 10 andere schepen. Een perfecte ankerplek.

Communicatie in Arrecife

Na een ontbijtje de volgende morgen wordt het rubbertje in gereedheid gebracht en te water gelaten. Net als iedereen, laten we het bootje achter op het strandje en wandelen langs de 2,5km lange promenade naar de stad. Al snel vinden we de toeristinformatie, zijn een stadskaat en informatie rijker, weten waar de winkels zitten en worden richting Orange telefoonwinkel gedirigeerd. Hier bemachtigen we een Spaanse Dongel (USB-stick) met SIM-kaart voor het internet. Eindelijk kunnen we weer communiceren. Eenmaal terug aanboord wordt de dongel geïnstalleerd, maar het internet op, lukt met geen mogelijkheid. We balen stevig dat ons dat nu weer moet overkomen.

Morgen maar met de laptop in de rugzak terug naar de Orange winkel die niet naast de deur is maar aan het andere eind van de stad. Met de computer op de rug is dat niet alleen een verre maar ook een zware wandeling.

Gelukkig vangen we een vrij WiFi-sigitaal met onze "patatschep"antenne en kunnen zo weersverwachting en post binnenhalen en even opzoeken waar een zeilmaker zit.

De volgende dag wandelen we opnieuw naar de Orange-winkel waar dezelfde dame ons weer helpt. Perfect helpt ze ons door de installatieprocedure heen. Na een uurtje!!!! Spaanse pop-up veldjes voorbij te hebben zien schieten, werkt het internet op de laptop. Helemaal gelukkig verlaten we de zaak waar nu een file klanten staat om geholpen te worden. Sorry!

Wandelen in Arrecife

Arrecife is de hoofdstad van het 50km lange en 16km brede eiland Lanzarote. Het eiland is laag in vergelijking met de andere Canarische eilanden, heeft meerdere gladde vulkaankraters naast uitgebreide ruige lavavelden en een eigen bijzondere charme volgens de pilot. Op het eiland valt zo weinig regen dat het zelfs niet genoeg is voor de eigen 85.000 permanente bewoners. Om in het waterverbruik (toerisme en landbouw) te kunnen voorzien, zijn de-salinatie fabrieken nodig. Continue worden nog nieuwe fabrieken gebouwd omdat het (drink)waterverbruik blijft toenemen. Vlak bij onze ankerplek staat ook een dergelijk fabriek. (hier krijgen wij ook heerlijk zacht water van gedurende ons verblijf op de ankerplaats. Per rubbertje vol jerrycans gaan we dan collecteren bij het reddingsboottappunt aan de andere kant van de haven)

Op onze wandeling langs de kust naar het oude gedeelte van de stad komen we ook langs een soort binnenmeer.

Dit binnenmeer is onderhevig aan eb en vloed doordat het via riffen en lavabedden nog in verbinding staat met de zee. In het meertje dobberen aan tientallen

boeien de lokale visbootjes die bij eb keurig op "wad-poten" staan of schots en scheef op zand of rotspartijen liggen.

Vandaag is het in het centrum ontzettend druk met wit- tot kreeftrode "cruise-toeristen". Er liggen namelijk 5 immense cruiseschepen in de haven (vlak bij onze ankerplek) die allemaal "een dagje" Arrecife doen. Ze komen aan bij het eerste licht en vertrekken rond 4 uur in de middag, waarna de stad weer voor de inwoners begaanbaar is. Toch vinden we het wel gezellig al die drukte om ons heen, het geeft iets aparts aan de stad. Ook bij het fort en de oude hefbrug aan de waterkant is het gezellig druk ondanks de stevige wind die menig hoedje laat vliegen of haardos door de war blaast.

Bij dit oude centrum is ook de oorspronkelijke haven, waarvan alleen een beschermende kade over is. Ook hier liggen een aantal zeilschepen ten anker, waaronder een bekende boot, de "Samantha", de oude boot van Hans. De ankerplek is winderiger dan die van ons maar zo vlak bij het centrum van de oude stad heeft toch ook wel zijn charme.

Zeilmaker expeditie

Als we teruglopen naar de boot, zien we op een pleintje een autoverhuurbedrijf en gaan naar binnen. Het blijkt dat een auto voor 3 dagen slechts €60,- kost. Even later zitten we prins(es)heerlijk in een auto en is de weg terug naar ons strandje zo overbrugd. Omdat het nog vroeg is, eten we even een broodje om daarna de zeilzak met de Genua in het bootje te deponeren. De eilandkaart gaat mee voor de route naar Costa Tequise, net noord van Arrecife waar de zeilmaker zit. We hopen de zeilmaker nog vóór de siësta te pakken te krijgen. Eenmaal in Costa Tequise aangekomen, kunnen we het opgegeven adres niet vinden. We rijden ons suf langs honderden hotels en appartementencomplexen waaruit dit vreselijke dorp alleen lijkt te bestaan. Na een uur rondjes rijden en aan locals het adres vragen, heeft het niet meer opgeleverd dan lege blikken.

Oké, dan op naar Rubicon marina aan de zuidkust, waar een andere zeilmaker zit. Via de snelste route rijden we naar het zuiden. Het adres klopt ditmaal, maar de zeilmaker is aan het zeilen, moet kunnen maar we balen stevig. Van de naastgelegen watersportwinkel krijgen we een telefoonnummer om zo een afspraak met de zeilende zeilmaker te maken. Elke 15 minuten proberen we het nummer maar helaas geen resultaat.

Intussen rijden we via een mooi route langs de westzijde van het eiland terug naar Arrecife. Als we halverwege zijn belt de zeilmaker dat hij over 1 uur in zijn kantoor zit. Kunnen we er dan zijn? Daar hebben we geen zin meer in nu we alweer zo ver van de marina verwijderd zijn en maken daarom een afspraak voor de volgende morgen 9 uur. Al vroeg zitten we in de auto en rijden via de bekende route naar het zuiden. We staan om voor 9 uur bij de zeilmaker op de stoep, die vervolgens pas om 10 uur aankomt kakken! Snel leggen we het probleem van de genua voor en vragen hoeveel tijd de reparatie zal vergen en wat het gaat kosten. Ja, hij kan de reparatie wel uitvoeren maar heeft zeker de eerste 10 dagen geen tijd (te druk met zeilen soms???) Uiteraard hebben we geen zin om 10 dagen te wachten voor hij heel misschien wél tijd heeft, dan kunnen we beter een poging op het volgende eiland, Gran Canaria wagen. We gooien het zeil maar weer in de auto.

Druiventeelt in een maanlandschap

Vervolgens genieten we van een schitterende autorit langs oude zoutpannen, kleurige rotsformaties en een

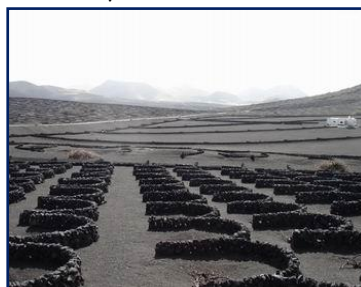
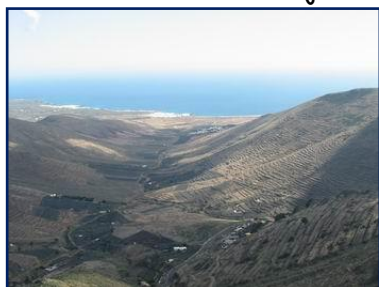

uitgebreid lavaveld van de jarenlang durende eruptie (1730-1736) van de Montaña del Fuego vulkaan. Deze 6 jaar durende uitbarsting bedekte het vruchtbaarste landbouwgedeelte van het eiland en veranderde het in een maanlandschap terwijl het de kustlijn 8km naar het westen

verplaatste.

Via een enorm lavagebied met bizarre formaties met steeds wisselende kleuren komen we aan in het midden van het eiland. Hier rijden we via de dalen tussen vulkaankonen, door een kilometers lang gebied met

bijzondere
wijnvelden. In
halfcirkelvormige
kommetjes als
bescherming
tegen de wind,
groeien op de
kale pikzwarte

vulkaanhellingen de groene druivenranken. Niet te vergelijken met de groene glooiende wijngaarden die we in Europa kennen. Maar net als in Europa kun je ook hier bij "Bodegas" de overheerlijke wijn proeven.

3 keer is scheepsrecht

Redelijk op tijd zijn we weer in de buurt van Arrecife en we wagen nog een poging om de zeilmaker in Costa Teguisse te vinden. Nu hebben we een beetje geluk. De zeilmaker blijkt er niet meer te zijn, maar we worden doorverwezen naar de marina in Puerto Calero, 5km zuid van Arrecife. Daar zitten 2 hele goede wordt ons verzekerd. We gaan op zoek naar John maar vinden Olivier die geen siësta houdt, hij kan het zeil inderdaad in 2-3 uur repareren en hanteert een vast uurtarief. Het zeil laten we achter om het de volgende dag in de loop van de middag weer op te halen. Opgelucht dat het zeil eindelijk gerepareerd gaat worden, verlaten we de marina. De volgende middag halen we volgens afspraak ons perfect gerepareerd zeil (nieuwe banden aan hals- en tophoek) weer op terwijl een gespecificeerde nota precies laat zien hoe de reparatiekosten zijn opgebouwd. Een heel verschil met de houding van de zeilmaker in Rubicon marina. Zeiltechnisch zijn we weer helemaal gereed om te vertrekken!

Bij de knip genomen

Met het zeil in de auto maken we op onze laatste autodag nog een tocht naar het noordelijk gedeelte van Lanzarote. Langs de mooie oostkust rijden we noordwaarts waar de eerste stop bij "Jameos de Aqua" is. Dit is het uiteinde van een 7km lange ondergrondse lavapijp. Het is nu een museum waar, in een ondergronds kristalhelder meer, een uniek soort witte blinde krabbetjes (1cm lang) leven. Busladingen toeristen worden bij de poort afgeleverd om net als wij deze bijzondere plek te aanschouwen. Samen mengen we ons in het gedrang om na betaling van €8,-/pp deze door de eilandkunstenaar en beeldhouwer Cesar Manrique vormgegeven ruimte met de krabbetjes te zien. De ondergrondse lavagang is heel bijzonder en indrukwekkend maar van de krabben zien we geen spoor. Maar ja we hadden ons leesbrilletje ook niet op om de mini-krabben te zien.

Na 100m, in 3 minuten sloffend, staan we

gedesilluseerd

weer buiten op de parkeerplaats in de zon te knippen terwijl we ons realiseren dat we opnieuw in een "toeristtrap" getuind zijn.

We rijden via een mooie kronkelige weg naar het hoogste punt aan de NW-zijde van het eiland. Op dit uitzichtpunt, willen we foto's maken van onze ankerplek op Graciosa evenals van de straat tussen Lanzarote en Graciosa waar we doorheen zijn gevaren. Surprise, je moet eerst €4,=/pp betalen om van het uitzicht te mogen genieten. Mooi niet dus, we trappen vandaag geen 2de keer in een toeristtrap!

We lopen iets terug om op een muurtje langs de kant van de weg een paar schitterende overzichtsfoto's van

Graciosa te maken.

Aan de andere kant van de weg is een boer ijverig bezig om zijn gortdroge

zwarte veldje te ploegen en gereed te maken. Voor wat, hebben we niet kunnen achterhalen. Via een stille bergroute keren we terug naar zeeniveau en Arrecife.

Gewichtige investering

Op één van onze boodschappenrondes ontdekken we vlak bij de haven een schitterende ijzerwarenwinkel die gegalvaniseerde, gekalibreerde ankerketting heeft liggen en vergeleken met Portugal, voor de halve prijs. Ze hebben nog wel 30m van 10mm op voorraad evenals de verbinding D-sluitingen. Dat komt mooi van pas want we willen een slecht stuk ketting vervangen en tegelijkertijd de totale lengte van de ketting uitbreiden van 60 naar 75m. Met ons sleurkarretje wordt de loodzware last (30m = 75kg) naar de kade waar ons rubberkje ligt getransporteerd. Onder het toeziend oog van het lokale leugenbankje laten we de ketting handoverhand in het bootje zakken. Gesteund door het Spaanse commentaar over deze slimme procedure varen we rustig terug naar de boot. Met een air van volledige routine wordt dezelfde handoverhand procedure nu in omgekeerde volgorde uitgevoerd om de ketting aanboord van de Zeezwaluw te krijgen. Een dagje later wordt het slechte stuk ketting verwijderd en vervangen door de mooie nieuwe. Ook voor ankeren zijn we weer helemaal klaar!

Als de laatste boodschappen binnen zijn, vertrekken we op 16 december van Lanzarote en zeilen de 120 mijl naar Las Palmas op Gran Canaria. Op 17 december in de ochtenduren meren we af in de marina van Las Palmas en zit ons vaarseizoen voor 2011 erop.

Mijlen tellen

In 2011 hebben we 3152 mijl afgelegd en slechts 172 uur op de motor gevaren. Meer mijlen en veel minder motoruren dan we de laatste jaren gewend waren en we sluiten 2011 dan ook heel tevreden af.

Riems en Ineke ab "SY Zeezwaluw"